

ΤΟΥ **Δημήτρη Αργυρού**

Όσο βαθαίνει η κρίση, όσο οξύνονται οι κοινωνικές και ταξικές αντιθέσεις, όσο πολώνεται το παγκόσμιο πολιτικό σκηνικό και ζούμε ένα ακήρυχτο 3ο παγκόσμιο πόλεμο, τόσο πιο πολύ οι απαντήσεις που δίνουν οι δυνάμεις της αντίστασης, του αγώνα και της επαναστατικής ανατροπής, φαντάζουν αδύναμες και ανίκανες. Αδύναμες και ανίκανες όχι μόνο να αντισταθούν αλλά και να εξηγήσουν τα φαινόμενα και τα γεγονότα, κατά αυτή την έννοια βρισκόμαστε πιο πίσω από τους φιλοσόφους που εξηγούν την πραγματικότητα, πόσο μάλλον να την αλλάξουν.

Κάποιοι ονειρεύονται επιστροφή σε κεινσιανικούς παραδείσους που δεν υπήρξαν ποτέ σε μια καθολική μορφή. Και όποτε υπήρξαν- είτε γιατί υπήρχε ένα διεκδικητικό εργατικό κίνημα, είτε γιατί ο καπιταλισμός μπορούσε να δώσει, είτε για γεωπολιτικούς λόγους- δεν απέχτησε καθολική μορφή. Είτε στο εσωτερικό των κοινωνικών σχηματισμών, είτε στο εξωτερικό.

Κάποιοι ονειρεύονται να ξαναγεννηθεί από τις στάχτες του το κομμουνιστικό κίνημα του 20ου αιώνα και αυτοί να παίξουν το ρόλο του κόμματος νέου τύπου, το ρόλο των μπολσεβίκων. Λες και οι παλαιότερες μορφές που εκφράζεται η αντίσταση και η επαναστατική ανατροπή πρέπει και μπορούν να επαναλαμβάνονται. Πόσο μάλλον όταν αυτές οι μορφές μάλλον υπήρξαν έκφραση και αντανάκλαση κάποιων ειδικών συνθηκών. Που είτε δεν επαναλαμβάνονται, είτε δεν πρέπει να επαναληφτούν.

Κάποιοι τρίτοι ονειρεύονται καθαρές ταξικές επαναστάσεις από ένα μυθικό- σχεδόν-προλεταριάτο που δεν εμφανίστηκε ποτέ και ούτε μπορεί πλέον να εμφανιστεί. Προσωπικά θεωρώ πως δεν μπορούσε να εμφανιστεί και δεν μπορεί σε μεγαλύτερο βαθμό τώρα. Η εικόνα μιας εργατικής τάξης(προλεταριάτο) ως επαναστατικό υποκείμενο, μιας δηλαδή τάξης για τον εαυτό της, ήταν περισσότερο μια ιδεολογική κατασκευή, παρά μια πραγματικότητα που μπορούσε να υπάρξει σε μια μακρά χρονική περίοδο και κατάσταση.

Η εργατική τάξη, το προλεταριάτο, σαν τάξη για τον εαυτό της, υπήρξε και μπορεί να ξαναυπάρξει σε μια περίοδο επαναστατικής κρίσης που είτε κατέληγε σε συμβιβασμό, αντεπανάσταση ή μεταβίβαση της εξουσίας στα χέρια μιας κομματικής ή επαναστατικής διανοήσης που κυβερνούσε στο όνομα του προλεταριάτου. Από αυτή την άποψη ο Λένιν είχε δίκαιο, το προλεταριάτο δεν μπορούσε να απελευθερωθεί μόνο του, παρά μόνο μέσα από το κόμμα του, την πρωτοπορία του, είτε λενινιστική, είτε κομμουνιστική, είτε αναρχοκομμουνιστική.

Μόνο ένα προλεταριάτο ή μια εργατική τάξη για τον εαυτό της που καταστρέφει εκ των θεμελίων την κεφαλαιοκρατική σχέση, άρα και την ταυτότητα της δύναται να απελευθερωθεί, απελευθερώνοντας και τον κόσμο ολόκληρο. Μα αυτό είναι το τέλος ενός ταξιδιού που ακόμη έχει μέλλον μπροστά της και η αντεπανάστατική τάση, η κεφαλαιοκρατική σήψη και παρακμή μπορεί και να την προλάβουν.

Οι οπαδοί της καθαρής ταξικής επανάστασης αρνούνται να κατανοήσουν πως σε μια επαναστατική κρίση παίρνουν μέρος όλα τα στρώματα και οι τάξεις της κοινωνίας, εκφράζονται, οξύνονται και απελευθερώνονται όλων των ειδών οι αντιθέσεις. Το ταξικό- αν και εφόσον υπάρχει- εκφράζεται μόνο σε τελευταία ανάλυση και αγωνίζεται να ηγεμονεύσει ανάμεσα στις άλλες αντιθέσεις και συγκρούσεις.

Το βασικό ζήτημα είναι να διερευνήσεις ποιες αντιθέσεις και δυνάμεις μπορούν να ενισχύσουν την επαναστατική τάξη της κοινωνικής χειραφέτησης και ποιες στέκονται εμπόδιο και δυναμώνουν την αντεπανάστατική τάση. Και σε αυτή την διερεύνηση δεν χωρούν απριόρι ηθικά, πολιτικά και ιδεολογικά σχήματα.

Έτσι ένας εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας ή ο αγώνας μιας θρησκευτικής μειονότητας στην μια περίπτωση μπορεί να ενισχύσει την επαναστατική τάση και στην άλλη όχι. Δεν μπορούμε να τα κρίνουμε με τα μάτια και τα γυαλιά των ιδεολογικών μας σχημάτων, αλλά με κριτήριο την πολιτική λογική, τις κοινωνικές και ταξικές συμμαχίες, τα γεωπολιτικά δεδομένα και το κατά πόσο οι ταξικές κομμουνιστικές δυνάμεις ή το συνειδητοποιημένο προλεταριάτο θα βγει ενισχυμένο από αυτούς τους αγώνες και τις αντιθέσεις.

Σήμερα πρέπει να δυναμώσουμε και να ενισχύσουμε κάθε γνήσια ανατρεπτική, επαναστατική και αντιστασιακή γραμμή σε κάθε επίπεδο της κοινωνίας, της οικονομίας, της πόλης, της χώρας, της περιφέρειας και του κόσμου. Κάθε ανατρεπτική φωνή, ανεξαρτήτου των μέσων και των σκοπών, που αντιπαλεύει την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων, είναι καλοδεχούμενη. Είναι αναγκαιότητα να οικοδομηθεί ένα μέτωπο, μια διεθνή των ανατρεπτικών δυνάμεων,

φωνών και κινημάτων. Μόνο έτσι θα αποτρέψουμε να γίνει ακόμη πιο θερμός ένας τρίτος παγκόσμιος πόλεμος και ταυτόχρονα θα δυναμώσουμε θα δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις αυτός ο 3ός παγκόσμιος πόλεμος να μεταλλαχθεί σε μια παγκόσμια σοσιαλιστική επανάσταση.

Πηγή: argiros.net